

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 12384/2022
12.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Јелене Ивановић и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиле АА из с. ..., чији је пуномоћник Радиша Јовић адвокат из ..., против туженог ББ из с. ..., чији је пуномоћник Драган Гашић адвокат из ..., ради утврђења непостојања права службености, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1330/2022 од 19.05.2022. године, у седници већа одржаној дана 12.10.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1330/2022 од 19.05.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 1330/2022 од 19.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 1330/2022 од 19.05.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Куршумлији П 373/2017 од 03.02.2021. године којом је одбијен тужбени захтев којим је тужилца тражила да се утврди да тужени нема право службености пролаза кроз парцеле .. и .. КО ... да би дошао до својих парцела ..- .. КО ... и да се туженом наложи да даље престане са коришћењем овог пролаза (став први изреке) и наложено тужилци да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 180.750,00 динара (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Посебна ревизија је изузетно правно средство које се може користити у поступку у којем против другостепене пресуде ревизија не би била дозвољена, али само ако постоји потреба за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана или новим тумачењем права.

У овом спору, по оцени Врховног касационог суда, нема правних питања која су од општег интереса или су у интересу остварења равноправности грађана. Не постоји

ни потреба за уједначавањем судске праксе, с`обзиром да уз ревизију нису приложене правноснажне пресуде донете у истим или битно истоветним чињенично-правним споровима, које указују да је побијаном другостепеном пресудом одступљено од установљене судске праксе.

Не постоји ни потреба новог тумачења права, чланова 51, 54. и 58. Закона о основама својинско-правних односа, чија примена у сваком спору зависи од утврђеног чињеничног стања које се ревизијом не може оспоравати. У овом случају утврђено је: да су тужени и његови преци користили пут преко тужиљиног земљишта дуги низ година - у трајању довољном за стицање права стварне службености одржајем, при чему нема доказа да су то право вршили силом, преваром или злоупотребом тужиљиног поверења, односно да је службеност уступљена до опозива; да је пут који пролази поред земљишта туженог стрм и неповољан за приступ његовом земљишту и да је тужени, у ситуацијама када се тужила противила вршењу тог права, његову заштиту тражио у државинском спору и на тај начин спречио престанак стварне службености њеним невршењем.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Тужиљина ревизија није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП. У поднетој тужби вредност предмета спора одређена је износом од 10.000,00 динара. Тај износ је очигледно нижи од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе која је меродавна за дозвољеност ревизије у смислу наведене законске одредбе.

Следствено изложеном, тужиљина ревизија је недозвољена па је зато применом члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић